

[Per Hækkerup.]

men dette kan naturligvis ikke betyde, at det forhindrer regeringen eller socialdemokratiet eller for den sags skyld de andre partier, hvis de har ønske derom, i at arbejde videre med boligproblemerne. Det er klart, at det ikke kan ske på en måde, der ændrer boligforligets indhold, medmindre de fire partier er enige herom, men de tanker, vi har fremført og drøftet, ændrer efter vor opfattelse ikke boligforligets indhold, og derfor må vi naturligvis være berettiget til at arbejde med dem med henblik på løsning af nogle af de boligproblemer, der ikke fandt deres løsning ved boligforliget.

Med hensyn til hr. Poul Hartlings voldsomme angreb på mig for at have udøvet pression — stærk pression tror jeg endda det var — imod hr. Knud Hertling vil jeg sige, at pression er skam noget, der ligger mig overordentlig fjern; det er jeg sikker på hr. Poul Hartling vil være enig med mig i. For en ordens skyld vil jeg for det første takke hr. Knud Hertling, fordi han afviste beskyldningen om pression og trusler o. s. v., og så sige, at det, der gjorde det selvfølgelig, at jeg måtte drøfte dette spørgsmål med hr. Knud Hertling, var den omstændighed, at den socialdemokratiske gruppe siden 1953, hver eneste gang der har været tale om et lovforslag, der har berørt Grønland, har overladt en af sine udvalgspladser til et af de grønlandske medlemmer. Jeg tror nok, at venstre sidste år overlod en plads i det grønlandske skolelovsudvalg og en suppleantplads i Nordisk Råd til de grønlandske medlemmer. Alt sammen uden at venstre, såvidt jeg har forstået, tog sig betalt herfor. Man gjorde det med samme motivering, som socialdemokratiet hele tiden har gjort det: man fandt det rimeligt, at de grønlandske medlemmer var repræsenteret i udvalgsarbejdet om den lovgivning, der specielt vedrørte Grønland. Og så optræder pludselig den situation, at der foreligger en anmeldelse om valggruppefællesskab. Det må dog være helt naturligt, at vi spørger: betyder det, at så har venstre og konservative overtaget, om jeg så må sige, den mulighed — jeg vil ikke kalde det forpligtelse, selv om man måske kan sige forpligtelse, for det er en slags moralsk forpligtelse, hvis jeg må bruge

et så højtideligt udtryk — at afstå en af deres pladser i de forskellige udvalg til de grønlandske medlemmer, således at socialdemokratiet fremtidig selv kan disponere over sine pladser. Det måtte dog være helt naturligt og rimeligt at spørge, om det var tilfældet.

Nu havde vi jo samarbejdet med de grønlandske repræsentanter på en — mener jeg — udmærket måde ved at overlade dem en udvalgsplads; og jeg mener også, at der stort set — naturligvis kan enkeltheder drøftes — har været tilfredshed hos de grønlandske repræsentanter med den måde, hvorpå hele tinget og regeringen har behandlet de grønlandske anliggender. Det mener jeg ligger helt uden for enhver diskussion. Men når vi så pludselig bliver stillet over for et valggruppefællesskab, må vi dog vide: hvor langt dækker det? Betyder det, at det, vi har påtaget os som en frivillig forpligtelse, dermed er bortfaldet?

Vi har ikke på nogen som helst måde forsøgt at få hr. Knud Hertling eller det andet grønlandske medlem af det høje ting ind i en eller anden form for valggruppefællesskab med socialdemokratiet; vi har heller ikke lovet dem noget, stillet dem noget i udsigt, hvis de gjorde noget sådant. Jeg synes nok, hr. Poul Hartling skal være en lille smule forsigtig med sin moralske pegefing. Hvem kan på forhånd sige, at det medlemskab i Nordisk Råd, som venstre tabte, var lige akkurat det, hvor hr. Knud Hertling var suppleant? Er det på forhånd givet? Hvis venstre virkelig vil tilkendegive den velvillige indstilling, som fandt udtryk sidste år, både ved at man afgav en plads i Grønlandsudvalget, og ved at man gav hr. Knud Hertling sæde som suppleant i Nordisk Råd, så har partiet jo dog stadig væk 3 pladser som medlemmer af rådet og 3 suppleantpladser. Men jeg vil da gerne sige, at vi vil godt være med til, uden på nogen som helst måde at bede om gruppefællesskab med hr. Knud Hertling, at afstå en af vore suppleantpladser i Nordisk Råd til ham, for jeg kan se en saglig interesse i, at der i hvert fald er ét grønlandsk medlem, der kan deltage i Nordisk Råds forhandlinger.

Se, det er på denne baggrund, jeg henvendte mig til hr. Knud Hertling og sagde: